

By Winter's Light

Stephanie Laurens

Copyright © 2014 Savdek Management Proprietary Limited

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Anotimpul iubirilor

Stephanie Laurens

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LAURENS, STEPHANIE

Anotimpul iubirilor / Stephanie Laurens

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33- 3563-1

I. Dănilă, Adriana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

STEPHANIE LAURENS

Anotimpul iubirilor

Traducere din limba engleză

Adriana Dănilă

Capitolul 1

23 decembrie 1837, conacul Casphairn, valea Casphairn, Scoția

Daniel Crosbie se simțea de parcă toate Crăciunurile de care avusesese parte veniseră deodată. Cercetând cu privirea Sala Mare a conacului Casphairn, umplută până la refuz de cele șase familii Cynster și de diferiți membri ai gospodăriilor lor, își permise pentru câteva clipe să se bucure de moment și să savureze atât norocul neașteptat, cât și îndelungata-i incredere.

În jurul lui, familiile se bucurau de cina consistentă oferită în semn de bun-venit la festivitățile ce aveau să se desfășoare pe parcursul următoarelor zece zile – din ce înțelesese Daniel, urma să fie o combinație între Crăciun, anticul Yuletide¹ și Hogmanay². Așezăți la mese lungi, pe bâncuțe în loc de scaune, cu ochii înlățărați și chipul luminat de zâmbete, toți cei adunați erau într-o dispoziție de sărbătoare. Râsetele și conversațiile nu se mai opreau; bucuria și speranțele străluceau pe majoritatea chipurilor, luminate de căldura plăcută a lumânărilor din candelabrele rotunde, masive, suspendate cu lanțuri groase de tavanul înalt în formă de dom. Camera principală, în jurul căreia fusese construit conacul, Sala Mare, se ridica la înălțimea numelui; spațiul, cu pereti groși din piatră gri, era suficient de încăpător încât să găzduiască toate familiile Cynster, adică vreo șaizeci

¹Yule sau Yuletide este o sărbătoare germanică precreștină care marchează solstițiul de iarnă, prima zi a iernii, noaptea cea mai lungă a anului și nașterea Noului Soare care va lumina pământul în anul care urmează. (n.tr.)

²Hogmanay este cuvântul scoțian pentru ultima zi a anului. Este sinonim cu celebrarea Anului Nou în variantă scoțiană și este urmat în mod normal de mai multe festivități în dimineața de 1 ianuarie și, în unele cazuri, și în data de 2 ianuarie, când scoțienii au în continuare vacanță. (n.tr.)

de persoane, precum și familiile slujitorilor care lucrau în interiorul și în exteriorul conacului, care funcționa ca un mic oraș.

Daniel nu mai avea rude în viață, aşa că își petrecuse ultimele zece Crăciunuri cu familia Cynster, al cărei tutore era – familia domnului Alasdair Cynster și a soției lui, Phyllida. Era pentru prima dată în această decadă când aceștia veniseră în nord de Crăciun. Cele șase familii Cynster prezente – cele șase familii apropiate de ducatul de St. Ives, cea a lui Devil, duce de St. Ives, a fratelui său Richard și ale verilor lui Vane, Harry, Rupert și Alasdair – se adunaseră la un loc de Crăciun. Adesea, erau însoțiti și de alte familii cu care aveau legături, însă nu și de această dată; lungă și sinuoasa călătorie către Vale, în vestul Ținuturilor Joase ale Scoției, către casa lui Richard Cynster și a soției sale Catriona, într-un anotimp rece ce venise cu frig și zăpadă înghețată mult mai devreme decât se așteptase cineva, îi descurajase pe ceilalți, însă nu și pe cei mai hotărâți dintre ei.

Din obișnuință, Daniel privi către cei pe care știa că trebuia să-i aibă în vedere – pe care îi avuseseră până nu demult –, așezați la masa de lângă, cu verii primari și cu cei de gradul al doilea; Aidan, care acum avea șaisprezece ani, și Evan, de cincisprezece, ieșiseră de sub tutela lui Daniel odată cu plecarea la Eton, însă el tot îi supravegheau atunci când erau acasă – lucru pe care părinții lor îl apreciau și pe care băieții, care se obișnuiseră cu el după atâția ani, îl priveau cu îngăduință. În acel moment, amândoi vorbeau cu înflăcărare cu verii de sex masculin într-o manieră în care, cel puțin în mintea lui Daniel, trezi câteva suspiciuni despre ce puneau la cale. Își propusese să nu uite să-i întrebe mai târziu ce aveau de gând. Jason, cel mai Tânăr membru al familiei și ultimul dintre cei pe care Daniel îi avea în grija, era la fel de ocupat cu grupul de veri Cynster apropiati de vîrstă. La unsprezece ani, doisprezece la anul, Jason, urma să înceapă și el școala – motiv pentru care Daniel nu putea să nu se întrebe ce avea să facă el atunci.

Odată ce Jason avea să plece la Eton și nu mai rămânea nici un băiat în gospodăria lui Alasdair Cynster din Colyton pe care Daniel să-l tuteleză, ce avea să facă pentru a supraviețui?

Întrebarea îl chinuia de luni bune, mai ales că înțelesese ce fel de viață își dorea și, pentru a avea o șansă să-și împlinească visurile,

trebuia să-și găsească de lucru – să aibă un loc, o poziție cu un salar stabil sau o rentă.

Își tot storsese creierii încercând să găsească opțiuni, să vadă ce alternative avea, până când domnul Cynster – Alasdair – îl chemase în bibliotecă și îi propusese o ofertă care, pe scurt, răspundeau tuturor rugăciunilor lui. De-a lungul timpului, în mai multe ocazii, Daniel îl ajutase pe Alasdair în afacerile lui cu bijuterii vechi și prețioase, cu înregistrarea descoperirilor și cu stabilirea provenienței acestora, precum și cu catalogarea și adăugarea de cărți rare la colecția pe care Alasdair o moștenise de la fostul proprietar al conacului. Alasdair, susținut de Phyllida, sugerase că, odată ce Jason avea să plece cu frații lui la Eton, ei ar fi fost bucuroși dacă Daniel ar fi vrut să rămână la Colyton ca un membru al gospodăriei lor, în calitate de secretar personal al lui Alasdair, pentru a-l ajuta cu afacerile și interesele din ce în ce mai vaste.

Salariul era generos, aşa că Daniel nici nu putea spera la mai mult. Noua poziție i-să potrivă de minune și i-ar rezolva toate problemele. Și, mai important, i-ar netezi drumul către o căsătorie cu Claire Meadows.

Prăvălia de-a lungul mesei, către dreapta. Îmbrăcată cu o rochie din lână fină, de un albastru stins, Claire – doamna Meadows – stătea de partea opusă a mesei, la câteva scaune distanță. Era guvernanta în casa lui Rupert Cynster; cum Rupert și Alasdair erau frați, Claire și Daniel erau puși la un loc atunci când familiile se reuneară. În astfel de circumstanțe, se obișnuia ca tutorii și guvernantele să fie așezați împreună pentru a împărtăși responsabilitățile și pentru a se bucura de companie, aşa cum se întâmpla acum. Guvernanta conacului, domnișoara Melinda Spotswood, o matroană în toată puterea cuvântului, trecută prin toate, discuta cu Claire. Lângă Melinda, față în față cu Daniel, stătea Oswald Raven, tutorele casei; cu câțiva ani mai mare decât Daniel, Raven părea nonșalant și poate chiar neserios, dar era, de fapt, foarte muncitor și devotat sarcinilor sale. Raven vorbea cu domnul Samuel Morris, care stătea lângă Daniel și care lucra la gospodăria lui Vane Cynster din Kent; fiind cel mai mare din grup, Morris era plinu și avea un aer aparte, însă era un savant исusit și foarte capabil să-i strunească în direcția bună pe cei aflați sub îndrumarea sa.

Toti cinci se întâlniseră și împărtiseră sarcini în mai multe ocazii; se simțea confortabil și relaxați unii cu ceilalți. În zilele următoare, aveau să aibă grija de toată grămadă de copii Cynster – în mod special de cei mai mici. Grupul cu cei mai mari adolescenți, majoritatea de șaptesprezece ani, conduși de Sebastian Cynster, marchizul de Earith, care avea opt-sprezece ani și care era considerat viitorul lider al casei, se bucura de încrederea slujitorilor, și nimeni nu se îndoia că toți puteau să-și poarte singuri de grija, alături de grupul generos de băieți de șaisprezece și cincisprezece ani. Însă erau șase băieți cu vîrste de la treisprezece ani în jos și șapte fete cu vîrste cuprinse între opt și paisprezece ani, care trebuiau urmăriți și controlați de tutori și de guvernante, astfel încât să aibă mereu ceva de făcut. Niciodată nu aveai de unde să știi ce puteau să facă micii diavoli dacă erau lăsați nesupravegheata. Cine era tutore sau guvernantă la familia Cynster nu avea timp să se plătisească.

Daniel reușise cu greu să-și țină privirea departe de Claire pentru vreo zece minute. În ciuda culorilor vii, a atmosferei vibrante, a zgomotului și a distracțiilor – în pofida chipurilor frumoase ori de-a dreptul uimitoare –, ea era centrul universului lui; indiferent de locul în care se aflau, indiferent de priveliștile și de sunetele din jur, ea reușea fără efort să-i atragă atenția și să-l farmece cu totul. Avu-se acest efect asupra lui încă din primul moment în care o văzuse, cu câțiva ani în urmă, la una dintre Sărbătorile de Vară ale familiei, în Cambridgeshire. De atunci, se tot întâlniseră la diverse întrevederi de familie, la nunți în Londra, la zilele de naștere ale membrilor de vază ai familiei și la sărbători de sezon, precum cea de acum.

Cu fiecare întâlnire, atracția lui pentru Claire crescuse, transformându-se în ceva mult mai bine definit, mai arzător, până când fu-se lovit în plin de concluzia evidentă, căreia nu i se putea împotrivi și pe care nu o putea nega.

Și care era absolut imposibil de ignorat.

– Dacă vremea rămâne așa, zise Raven, smulgându-l pe Daniel din gânduri și făcându-l să-și îndrepte privirea în direcția lui, iar grupul mare pleacă la călărit, așa cum intenționează, vom fi nevoiți să inventăm ceva distracții pentru a-i ține pe ceilalți ocupați.

Așezat cu spatele la masa unde se adunaseră toți copiii Cynster, Raven se întorsese și îi întrebă ce era cu toată zarva aia.

Aflase astfel că motivul înflăcărării îl reprezenta ideea de a pleca într-o expediție călare pentru a evalua poziția și situația turmelor de căprioare.

Daniel încuviință din cap.

– Dacă e cu putință, hai să-i ținem pe cei rămași în grija noastră afară, zise el.

– Într-adevăr, continuă Melinda, întorcându-se dinspre Claire pentru a se alătura conversației. Trebuie să profităm de orice zi se-nină. Dacă mâine vremea este bună, îi ziceam și lui Claire, fetele de paisprezece ani ar putea să culeagă frunziș și verdeată pentru a decora holul.

Melinda făcu un semn către pereții de piatră prevăzuți cu șemineuri și arcade, care erau lipsiți de orice fel de ornamente de sezon.

– Tradiția spune că un cămin trebuie decorat pe data de douăzeci și patru, adică mâine.

– Am auzit, interveni Morris, că prin părțile astea există o tradiție despre bușteni, care sunt arși în șemineu în Ajunul Crăciunului.

Îl fixă cu privirea pe Raven¹, ca și cum ar fi așteptat confirmarea lui. Acesta, cu părul la fel de întunecat precum sugera numele său, încuviință din cap.

– Da, asta e o idee inspirată. Nu doar că e necesar să aduni buștenii de dimensiunile corecte, dar aceștia trebuie și ciopliti. Asta ar trebui să-i distreze pe băieți pentru câteva ore. O să vorbesc cu slujitorii ca să pregătească cele necesare.

Daniel încuviință din nou, după care privirea îi fu iar acaparată de Claire; aceasta urmărise conversația, iar expresia ei calmă dădea de înțeles că era de acord cu cele propuse. Cu părul șaten-închis strălucind în lumina lumânării, cu trăsăturile ei delicate, cu pielea albă, cu buzele de un roz înflăcrat, pline și cărnoase, cu ochii mari și căprui adăpostiți de sprâncenele frumos arcuite, ea reprezenta, în viziunea lui, imaginea perfecționii feminine.

Faptul că era văduvă – că rămăsese văduvă la o vîrstă fragedă – nu era ceva semnificativ, și totuși, experiența pe care o avusese părea să o fi maturizat, făcând-o să fie mai rezervată și mai precaută și să aibă un comportament mult mai cumpătat și mai serios decât

¹ În engleză, în original, „corb“ (n.tr.)

se aștepta de la o lady bine-crescută, de abia douăzeci și șapte de primăveri. Poziția ei – născută în mica nobilime, dar decăzută din cauza timpurilor înghețătoare – era similară, dacă nu un pic mai ridicată decât a lui Daniel; nici el nu știa sigur. Și nici nu-i păsa. Amândoi erau cum erau aici și acum, iar ceea ce avea să se întâmple în continuare depindea de ei.

Venise în Scoția, în Vale, hotărât să-și încerce norocul – să profite de oportunitatea de a vorbi cu Claire și de a-i povesti deschis despre gândurile lui, din dorința de a afla dacă și ea are aceleași speranțe ca el și dacă ar putea vreodată să-i împărtășească visurile.

Vacarmul râsetelor și zgometul conversațiilor îl făcuse să-și ridice privirea către masa înaltă.

Cele șase cupluri Cynster erau așezate în jurul mesei pe podiumul ridicat dintr-un capăt al camerei, o placere tradițională care datează cel mai probabil din timpuri medievale. Pe lângă cei doisprezece – care cel mai probabil erau de vîrste mijlocii, încă frumoși și însuflețiti, încrezători, activi și implicați –, erau și trei din generația mai în vîrstă la capătul mesei. Helena, ducesa văduvă din St. Ives, mama lui Devil și a lui Richard și cea mai respectabilă membră a familiei, era așezată la masa care se afla cel mai aproape de șemineu și îi chemase deja lângă ea pe Algaria, mentorul Catrionei, și pe fostul valet al conacului, acum pensionat, McArdle. Cei trei erau cam de aceeași vîrstă și, judecând după privirile și gesturile lor, erau foarte preoccupați să-i analizeze pe toți ceilalți aflați în sală. Cunoscând-o pe văduvă și fiind în mai multe ocazii ținta privirilor ei scrutătoare, Daniel nu voia să se gândească la ceea ce vedea Algaria cu ochii ei de un negru pătrunzător.

O voce puternică, urmată de un val de râsete, îi atrase atenția lui Daniel înapoi la cei doisprezece Cynsteri ai generației care era în prezent la putere. Copiii lor creșteau rapid și arătau deja că aveau potențialul de a deveni oameni puternici, însă cei doisprezece așezăți la masa înaltă erau cei care le conduceau lumea.

Daniel îi tot observase – în mod particular pe cele șase cupluri – în ultimii zece ani. Toți bărbații se născuseră bogăți, dar ceea ce făcuseră cu avuția lor – viețile pe care le clădiseră – nu fusese realizat doar cu moștenirea familiei. Fiecare dintre cele șase familii avea o anumită putere – o combinație interesantă de putere, abilitate

și capacitate de previziune –, pe care Daniel o aprecia, o admira și la care visa. Îi trebuise ceva timp pentru a-și da seama de unde venea acea forță – mai exact, de la doamne. Din căsătoriile lor. Din conexiunea – legătura care era atât de puternică, de pătrunzătoare și de rezistentă – pe care toți cei șase o aveau cu soțile lor. Odată ce înțelesese asta, Daniel își dorise același lucru și pentru el. O privi din nou pe Claire. Din momentul în care o cunoșcuse, conștientizase că își dorește să împartă o asemenea legătură cu ea. Acum, era aproape la apogeu visurilor lui – avea să se arunce în necunoscut și să spere că putea să o convingă să construiască împreună acea conexiune.

Avea de gând să facă orice pentru a-i obține consumămantul.

Acum, soarta sub forma lui Alasdair Cynster îi netezise calea. Era timpul să se îmbărbăteze și să acționeze.

Un amestec de speranță, anticipare și emoții îl copleșea. Dar era acolo, și ea era acolo, iar el era hotărât să acționeze. Știa ce simțea pentru ea și credea că și ea îi împărtășește sentimentele. Pur și simplu, primul lui pas era să-și dea seama dacă avea dreptate să creadă asta – și să vadă dacă acea afecțiune avea să se dezvolte în ceva mai mult.

Claire era extrem de conștientă de privirea lui Daniel Crosbie. De stăruința ochilor săi. De modul constant și concentrat în care o privea.

Își dorea ca el să nu se mai uite așa la ea – sau, cel puțin, asta îi spunea mintea că ar trebui să-și dorească. Emoțiile ei – lucruri stupide și zvăpăiate – o îndemnau mai degrabă să fie flatată și interesată... După cum spunea, lucruri stupide și zvăpăiate. Și nesăbuite, pe deasupra.

Da, Daniel era un bărbat arătos, chipes, onest și onorabil; ceea ce o făcea să fie sigură că nu avea să primească din partea lui vreo propunere indecentă sau ilicită. Acesta era și scopul. Cu părul lui saten-închis, des și drept, cu fața uscățivă care i se potrivea cu corpul de atlet, lung și subțirel, și cu ochii căprui calzi și inteligenți, era mult prea drăguț, mult prea onorabil, mult prea bland – nu voia să-l rânească refuzându-i categoric orice speranțe sau pretenții pe care le avea în privința ei. Cărora se temea că el avea să le dea, într-adevăr, glas.